

Αινείας

Πάντα οι Έλληνες εποφθαλιμούσαν τον πλούτο της Τροίας
 η αρπαγή της Ελένης ήταν το πρόσχημα
 στο βάθος ευλογούσαν τον Πάρι σαν ένα απρόσμενο σύμμαχο
 ούτε ο ενάντιος άνεμος θα τους χαλούσε τα σχέδια
 ήσαν αποφασισμένοι και την Ιφιγένεια να θυσιάσουν.
 Ω αγαπημένη μου πατρίδα, μικρούλα μου Κυπρο,
 οι Έκτορες σου κείτονται νεκροί κάτω από τα τείχη σου
 οι πικρές σου Ανδρομάχες θρηνούν το σκληρό τους χαμό
 οι άμαχοι άνδρες σου τα παιδιά κι' οι γυναίκες
 σφάχτηκαν μέσα στους δρόμους του Ιλίου
 οι κόρες σου με τα πρόσωπα θαμένα στην τέφρα
 θρηνούν σιωπηλά τη βιασμένη παρθενιά τους
 ο πλούτος σου φορτωμένος στα εχθρικά καράδια
 οδεύει στα ξένα παζάρια
 και πάλι η Κασσάνδρα αλαφιασμένη
 ψιθυρίζει ακατάληπτα λόγια.
 Κι' αλί! άμοιρος Αινείας εγώ που δε μπόρεσα
 ν' ανταποκριθώ στο χρέος της μεγάλης περιστάσης
 να πάρω φεύγοντας μαζί μου τους εφεστίους Θεούς μου
 να κουβαλήσω στην πλάτη μου το γέρο γονιό μου.

Τάκης Νικολαΐδης

Απολογία

Πέστε με, όπως θέτε, εσείς
 τρελό, ονειροπόλο, φαντασιόπληχτο
 πως ξεστρατίζω απ' τη ζωή
 και δένομαι με τον αγέρα
 με τ' αστέρια με τα σύγνεφα.
 Εγώ ποτέ δεν νοιώθω τόσο στέρεη
 την παρουσία μου στο χώρο της ζωής
 όσο όταν κρατάω μέσ' τη χούφτα μου
 έστω και μια χλωμή αχιτίδα φεγγαριού
 ένα μενεξεδί ξεφτίδι σύγνεφου
 δυο πινελιές ανοιχτογάλαζου ουρανού.
 Τους χρυσαφένιους ήλιους μου εγώ
 από τέτοια μικροπράγματα τους εφτιαξα.
 Πέστε με, όπως θέτε, εσείς.

Ενθάδε κείμεθα

Ενθάδε κείμεθα... ενθάδε κείμεθα...
 Εμείς οι υποφαινόμενοι
 γέροι κάτοικοι Νεοχωρίου
 σκοτωμένοι εν ψυχρώ από τους Τούρκους
 με το επιτύμβιο μας ανά χείρας
 αναζητούμε την πλάκα του τάφου μας
 να το επιγράψουμε.
 Ενθάδε κείμεθα... πού κείμεθα;
 Θαμένοι στην αυλή του σπιτιού μας.
 Κάπου εκεί στα κράσπεδα του χωριού μας,
 έξω στον ανοιχτό κάμπο ή άταφοι
 με τα κόκκαλά μας γυμνά
 στο θέβηλο βλέμμα του ήλιου;
 Ενθάδε κείμεθα... που κείμεθα;

Τάκης Νικολαΐδης